N:o 10 d. 15 Maj 1880.

SVENSK MUSIKTIDNING.

I hvarje nummer ett eller flere nya och företrädesvis lätta musikstycken för piano eller sång.

Utgifvare: ALFRED LUNDGREN.
STOCKHOLM, ISAAC MARCUS' BOKTR.-AKTIEBOLAG 1880.

Utkommer den 1:sta och 15:de i hvarje månad.

Innehåll: **M:me Sinico-Campobello** (med porträtt). — Skön konst (forts.) — Egenheter och böjelser hos berömda komponister (slut från föreg. nummer. — Melodi och harmoni (forts. från N:o 7). — Musik och Teater. — Från utlandet. — Hvarjehanda.

Pianomusik: Fête romaine, melodie italienne af E. Paladilhe. — **Minnen från Stockholms-Teatrarne.** I. Melodi ur Lustspelet "Lärkan".

M:me SINICO-CAMPOBELLO.

Denna vår firade gäst är född i Rom år 1849; hon var endast femton år gammal, då hon debuterade i Nizza. Kort tid derefter (maj 1864) återfinna vi henne i England, vid Her Majesty's opera, i Violettas rol (den *Vilseförda*) af Verdi. Hennes framgång var betydande och hon steg hastigt till publikens gunstling. År 1866 sjöng hon med fortfarande framgång som primadonna assoluta i Sevilla och Barcelona (Spanien), och år 1869 och 70 vid italienska operan i S:t Petersburg; sedan denna tid har hon för beständigt tillhört England. Hennes popularitet förökades allt mera och väckte den allmänna uppmärksamheten till den grad, att hon blef *soprano principal* icke blott i London utan äfven i provinsstäderna, hvarest hon under operasäsongens ferier gjort briljanta tournéer.

År 1874 gifte hon sig med Mr Enrico Campobello, en begåfvad sångare, som under sin pseudonym döljer en son af en bland Englands högsta militära notabiliteter.

Madame Sinico-Campobello, som åtnjutit en den mest vårdade uppfostran, förenar med behag och skönhet en älskvärd karakter; hon talar och skrifver med samma lätthet trenne språk, ren italienska, såsom varande romarinna, samt engelska och franska.

M:me SINICO-CAMPOBELLO.

Skön konst.

(Forts. fr. N:o 9.)

Kriteriet tages hvarken i religionen eller i moralen eller i logiken, utan hos konsten sjelf, hvilken har sina principer i sig, sin enkom gifna lagstiftning och sin domsaga, och hvilken vill dömas efter sina egna lagar. Frukta intet; dessa lagar, dem smaken ensamt stiftar och skipar, stå ingalunda i strid med moralens; dessa principer äro för ingen del fientliga mot de religiösa sanningarnes. Huru skulle sanningen i konsten vara fiende till all annan sanning? är icke grunden en och den samma? är det icke alltid dessa samma idéer, eviga och gudomliga, som uppenbara sig i olika sferer och under olika former. De kunna hvarken bekämpa eller motsäga hvarandra; detta är emellertid icke något skäl för att sammanblanda hvad som är och måste förblifva fristående. Låt de menskliga förmögenheterna utveckla sig i deras mångfaldighet och deras frihet, detta är sjelfva vilkoret för deras harmoni. Den religiösa tanken, den filosofiska tanken och den konstnärliga tanken äro bröder, deras sak är gemensam, och de syfta till samma mål, men förmedelst skilda medel, och utan att tvifla derpå, utan att oroas derför, utan att deraf göra sig ett perpetuelt bekymmer. De följa hvardera den väg, som Gud för dem utstakat, öfvertygade att de skola in-

träffa vid samma slutliga mötespunkt. Efter det man haft allt afdeladt och frånskildt, har den manien infunnit sig att återföra allt i en enhet och att hopblanda allt; ingenting är vådligare än denna evinnerliga identifiering af allting, hvilken i och med skiljaktligheten utplånar lifvet och originaliteten, hvilken låter råmärkena försvinna, genombryter alla skrankor, byter om rolerna, gör af konstnären än prest, än filosof, än pedagog, allt, utom konstnär. Lemnom åt konsten hennes utmärkande egenskaper och hennes egendomliga skaplynne, aktom oss för att travestera henne eller att fjettra henne. Vi fatta ej deras intolerans, hvilka inrymma en fullkomlig frihet åt det tänkande förnuftet, men förvägra konsten densamma. De tadla medeltiden, emedan hon af filosofien gjort en *teologiens tjenare*. Men konstnären, har då han mindre behof af denna frihet än tänkaren? behöfver hans ande vara mindre löst ur hvarje tvångstillstånd, mindre höjd öfver hvarje fördom? Tvungen att ha blicken fästad på utvecklingen af en moralisk sanning, på framställningen af en troslära, på förbredningen af en vetenskaplig upptäckt eller på en metafysisk idés åskådliggörande medelst bilder, skall han fåfängt afbida ingifvelsen; hans alster blifva kalla, lifvet fattas hans personager; hoppas ej det han någonsin kommer derhän att röra, att beveka, att uppväcka beundran och hänförelse. I de verk, hvarest ingifvelsen är fjerran, får man icke ens söka det som man åtrår: uppbyggelse, sedlig undervisning eller helsosamt intryck; man finner der ingenting annat än ledsnad.

(Forts.)

Egenheter och böjelser hos berömda komponister.

(Slut fr. förra numret.)

Salieri, förståndsmusikern, var, för att befrukta sin fantasi, nödsakad att lemna hemmet, att genomvandra stadens mest freqventerade gator, i det han knaprade på sötsaker, och att alltid ha i handen sin anteckningsbok och sin blyertspenna för att ögonblickligen gripa i flygten de lyckade idéer, som kommo honom i hufvudet. Läsningen af något ställe hos kyrkofäderna eller af någon klassisk författare fordrades för *Zingarelli* för att improvisera och genast på mindre än fyra timmar i-stilsätta en hel akt af Pyrrhus eller af Juliette och Romeo.

Flertalet komponister försatte sig, då de ville frambringa någonting, under inflytande af den landtliga naturen, vederqvickte sig i dess svalka, ljufhet och stillhet och uppbygde sig af dess prakt och höghet, till och med der, hvarest dess yppighet blott sparsamt skönjdes.

Caraffa uppsökte skogens enslighet.

Hippolit Monpou utvecklade sin fantasis fägring under den blåa himmelen och vid åsynen af den blomstrande naturen, om vintren vid doft af de blommor, hvarmed han omgaf sig i sin salong.

Gluck behöfde för att värma sin inbillningskraft och händrömma sig till Tauris, till Sparta eller till Erebos, att placera sig midt på en äng. Der i fria luften, utsatt för den brännande solen, med sitt piano framför sig och två buteljer champagne vid sidan, skref han de begge Ifigenierna, Orfei klagan och Pâris' djerfva kärlek.

Beethoven flyktade, så snart vårsolens strålar uppväckte blommorna, ut ur den larmuppfylda staden till dess leende omnejd, till Schönbrunn eller Merkenstein.

Mozart älskade likasom Monpou skuggiga lunder, och *Johann Amadeus Naumann* skapade sina behagliga operamelodier och sina högstämda hymner vid de tjusande vingårdsstränderna af den glada Elbströmmen.

Haydn deremot färdades i högre rymder utan att öfverge sin ländstol. Utan behof af särskild eggelse, försatte honom hans inbillningskraft midt ibland englar samt lät honom upptäcka källan till den gudomliga harmonien.

Likasom menniskors handstil öfverhufvud lärer uttrycka något visst individuelt karaktersdrag, så ger äfven komponisters notskrift ett beaktansvärdt intyg öfver arten af deras andliga alstring.

Joh. Seb. Bach skref på tjockt papper af stort format, vidlyftigt med stora, tjocka noter, nothufvena likna hufvuden af inslagna spikar, skaften stå som pålar radade bredvid hvarandra; hvarken rättelser eller raderingar synas till.

Joseph Haydn skref på mjukt papper; de olika men tydliga noterna stå nära sammanförde. Mycket har inskjutits och tillfogats.

Mozart skref på sådant papper, som närmast fanns till hands; noterna, med små hufvun och långa skaft, äro likformiga och tydliga; vid förbättring läskade han med fingret eller strök öfver med ett kors; raderingar eller tillsatser förekomma icke.

Gluck nedskref sina musikaliska tankar, sedan han länge hade haft dem i hufvudet, på stort, vackert papper; de välgjorda noterna hafva stora hufvun och stå likformigt spridda från hvarandra; tecknen för uttrycket äro utskrifne i alla stämmor, utan förklaringar; blott litet är ändradt eller raderadt; tillsatser äro sälsynta.

Beethoven skref sina första utkast i annotationsböcker; noterna äro flygtigt, temligen snedt skrifna, men likväl ej just otydliga; förbättringar antydde han medelst ordet »meilleur».

A. Hiller skref på groft men tjockt papper; de tätt skrifna noterna äro välgjorda, likformiga och noga stälda under hvarandra; ändringar och tillsatser förekomma ofta; öfverstrykningar ha gjorts medelst stora kors.

Zumsteeg spred sina kompositioner bland folk blott i sorgfälliga afskrifter, dem han sjelf förfärdigade; hans koncepter äro af litet format med mycket små likformiga noter, särdeles vackert skrifna förändringar; tillsatser och uteslutningar äro talrika.

Kasta vi en blick på den genomsnittliga lifslängden hos musikens store mästare, så komma vi till det resultat, att tonkonstens Musa ledsagat de fleste af dem genom ett långt lif. Blott få af dem dogo i tidig mannaålder, bland dem *Purcell*, 37 år gammal; *Pergolesi*, 26 år; *Mozart*, 35 år; *Bellini* 33 år; *Schubert*, 31 år; *Mendelsohn*, 38 år; *Chopin*, 39 år. Större är antalet af dem, hvilka uppnådde gubbåldern, såsom *Scarlatti*, som blef 66 år gammal, *Lalande*, 76; *Palestrina*, 70; *Hændel*, 74; *Bach*, 65; *Gluck*, 73; *Piccini* 72; *Haydn*, 77; *Paesiello*, 75; *Cherubini*, 82; *Spohr*, 75; *Meyerbeer*, 70; *Rossini*, 78; *Marcello*, 53; *Beethoven*, 57 år gammal.

Sångmöns glada, uppfriskande källa måste vi väl så mycket mera tillskrifva detta lifsbefordrande inflytande, som minsta antalet stora komponister hade att glädja sig åt gynnsamma yttre lefnadsvilkor. *Hændel* lefde blott femton år i briljanta omständigheter och just mot slutet af hans lif fördunklades hans öde. *Graun*, lagerkrönt, erhöll under krigsåren ingen sold och hade att kämpa med sorger. *Jomelli* och *Georg Benda* kände sig missaktade och förgätne; den förre dog i grämelse öfver publikens otack; den senare förnötte de sista lefnadsåren i tillbakadragenhet från allt menskligt umgänge. Den gudomlige, en gång glade Mozart försmäktade i nöd och svårmod.

Sebastian Bach blef på ålderdomen blind. Men märkligt nog träffar en annan åkomma just musici, hvilka smärtsammast få röna henne, nemligen döfhet. — *Beethoven*, *Naumann Onslow*, *Lwoff* och *Paganini* förlorade hörseln.

Melodi och harmoni.

Studie af J. L.

(Forts. fr. N:o 7.)

Konstnärshandlingen är på en gång kraft, skapande, *utåtgående*, omedveten, och harmoni, tyglande, *inåtgående*, medveten.

Thorild.

Uppöfver menniskors ofta disharmoniska syften och viljor står den gudomliga allharmonien. Uppöfver den menskliga andens odysseusfärder strålar, likt polstjernan klar, det absoluta. Det är genom att, om ock endast aningsvis, från *denna* synpunkt söka betrakta tingen, som en djupare inblick i det sannas, det skönas och det godas väsen och sammanhang står att vinna.

Denna synpunkt är det ock, som alla för sanning, skönhet och dygd hängifna sinnen mer eller mindre medvetsfullt intagit: den forskande vise, den fjerrskådande siaren, den inspirerade skalden, den för pligten, för brödrakärleken sig offrande menniskovännen.

Med afseende å förevarande ämne kalle vi denna synpunkt den konstnärliga eller musikestetiska, hvilken såsom sådan är tillgänglig för alla de ädla, hvilkas begåtning och utbildning är såväl en allmänt humanistisk som ock en specielt musikalisk, samt hvilka vetat bevara sig fria från ensidighet i uppfattning, böjelser och syften.

Likasom uti det synliga universum allting beherskas af attraktionens och repulsionens dubbla lag, så skönjes äfven i det andliga universum en motsvarig, tveenigt verkande kraft, som vi med rätta vilja kalla *innerlighetens* och *frihetens* dubbla lag. Den alltomslutande Enheten vinnes härutinnan genom fattandet och erkännandet af, hurusom dessa begge likartade

Fête Romaine.

Melodie Italienne.

Allegretto. *E. Paladilhe.*

PIANO.

ff *f* *di - - mi - - nu - - en - - do.* *p* *p* *mf* *p*

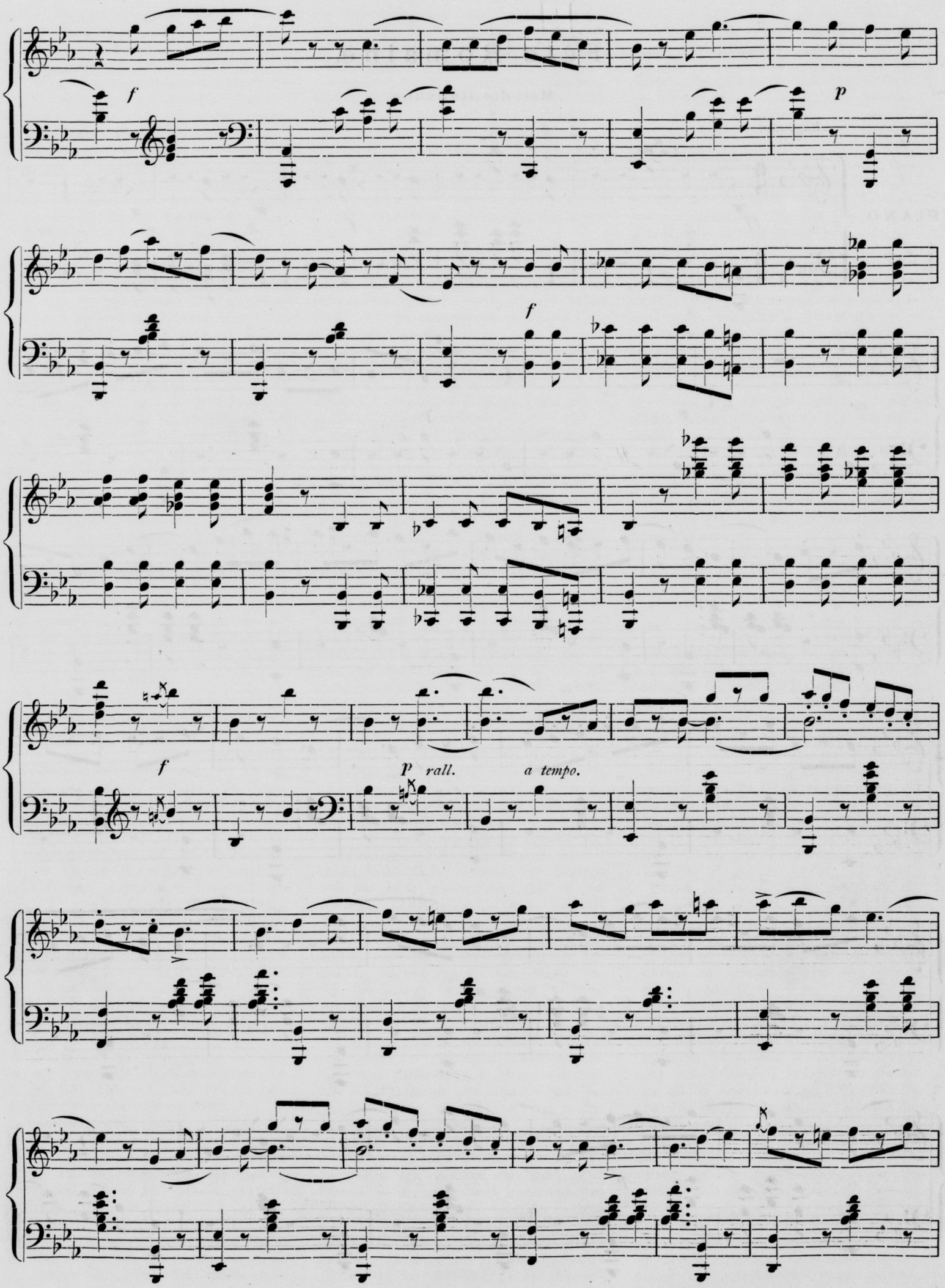
f
p
f
f
p rall.
a tempo.

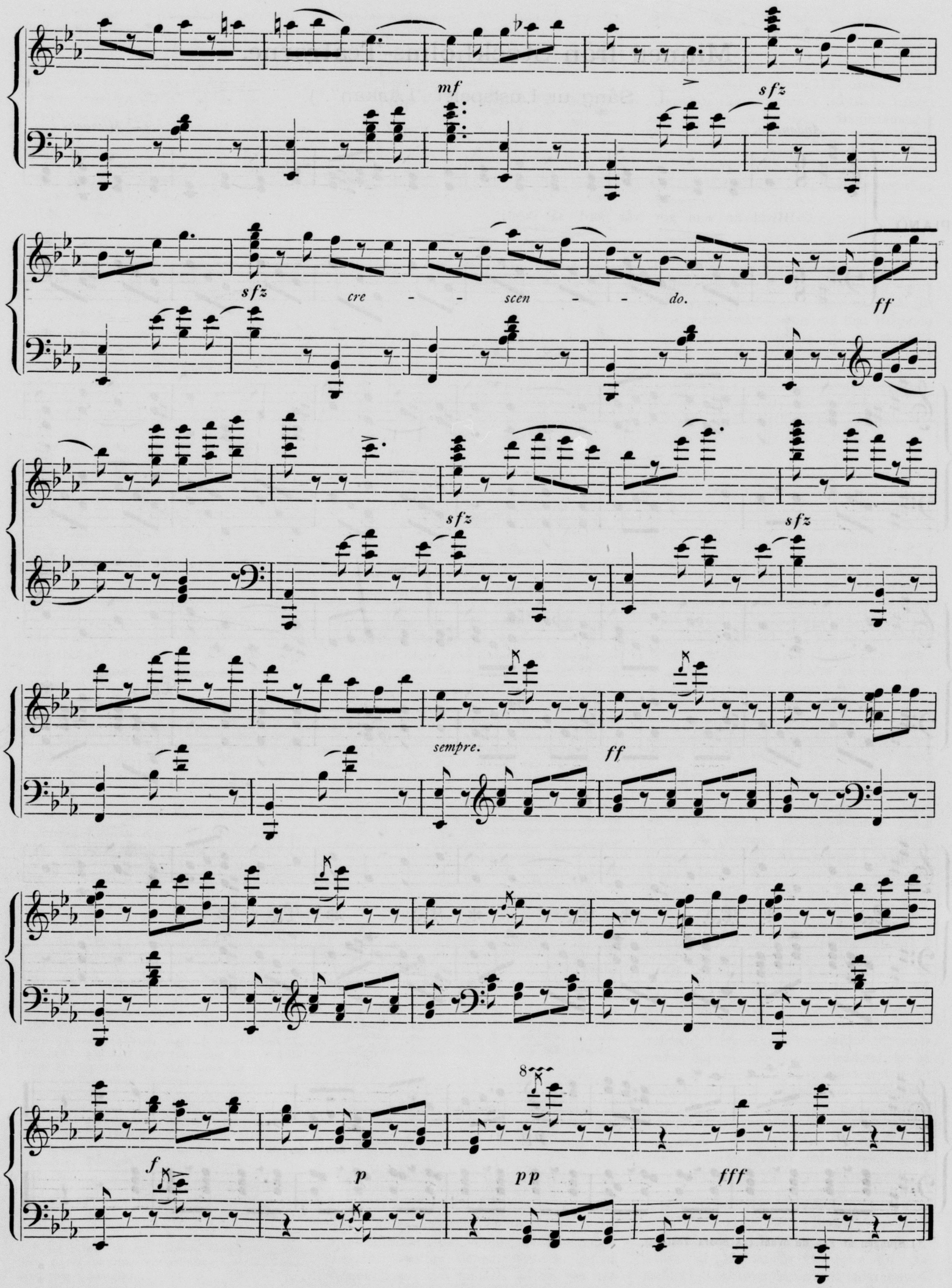
mf
sfz
sfz
cre - - scen - - do.
ff
sfz
sfz
sempre.
ff
f
p
pp
fff

Minnen från Stockholms-Teatrarne.

I. Sång ur Lustspelet "Lärkan".*)

Andantino. *G. Michaelis.*

PIANO.

"Hvad är som gör vår jord så skön?"

Ped. * Ped. * Ped. * Ped. * Ped. *

p *pp* *morendo.*

*) Sjungen af Fru de Wahl (på Södra Teatern).

i det fysiska som i det andliga universum sig manifesterande krafter utgöra endast **en och samma**, för så väl det yttre, synliga universum som ock det inre andliga universum *gemensamma* tveeniga kraft, hvilken, sålunda fattad, kallas *förinring — föryttring*.*)

Må vara, invänder måhända den kanske otåligblifne läsaren; men kan väl detta stå i något slags samband med musiken?

Jo! åtminstone tyckes vårt ofvanskrifna motto antyda något sådant.

Låtom oss då fatta tonkonsten såsom varande en del af (företrädesvis det andliga) universum;

låtom oss vidare beakta och erkänna den tveeniga, d. v. s. den i fullaste jemnvigt verkande dubbla kraften: *förinring — föryttring* såsom genomgående och konstituerande **allt**;

så skall i och med detsamma bli oss klart, det sagda kraft jemväl verkningsrikt ingår i tonkonsten.

På hvad sätt?

På flerahanda sätt; dock hufvudsakligen såsom **innerlighet** och **frihet**.

Vi vilja anföra åtskilliga exempel på användbarheten af vårt åskådningssätt; anmärkande likväl på förhand att de allesammans utgöra af erfarenheten *redan till fullo erkända, nödvändiga förhållanden*, men hvilkas giltighet skall yttermera stärkas genom uppvisandet af deras enhetliga grund.

I. Idé och Stoff.

Den konstnärliga *idéen* är i sin grund *det till gestaltning utåtsträfvande* (utåtgående kraft-föryttring). *Stoffet* är »idéens kroppshölje», således den idéen *uppenbarande begränsningen* (inåtgående kraftförinring).

Förklaring. Idéen, den musikaliska tanken, alstras i konstnärens skapande fantasi sålunda, att han i sjelfva ögonblicket af sin uppkomst *söker sitt förverkligande* i det honom uppenbarande musikaliska *stoffet*, nemligen tonen, tonerna, i hvilka åt honom (nemligen idéen) förlänas den *bestämda daning*, hvars resultat är det musikaliska konstverket.

II. Innehåll och form.

Innehåll kallar man *det rumuppfyllande. Form* är dess måttgifvande *begränsning*;

Förklaring: Det musikaliska *idéinnehållet* skulle, utan form, utvidgas i oändlighet samt förflygtigas, då *formen* deremot likasom sammanpressar det, hvarigenom detsammas verkande kraft kan i möjligast högsta potens göra sig gällande.

III. Enhet och mångfald.

Mångfald är *den till oändlig omvexlingsrikedom sig utvecklande idéen. Enhet* är *idéen såsom den allt förbindande, attraherande medelpunkten.*

Förklaring: Enheten hos ett tonstycke består dels i att det tillhör en bestämd (hufvud-)tonart, dels ock i motivets effektfulla, mer eller mindre flitiga återuppträdande. Mångfalden ter sig, förutom i modulationen, förnämligast i temats mångsidiga användning och kontrapunktering.

En tydlig bild af enhet och mångfald är den utarbetade *orgelpunkten:* en företeelse, som för öfrigt på ett så eklatant sätt motsvarar attraktions- och repulsionslagen, att begge deras grundväsentliga enhet lätteligen skönjes.

IV. Uppbevarande och nydaning.

Hvad finnes väl mera sublimt än konstens genom tidsåldrarne fortskridande utveckling? Dock huru ofta missförstådd! Huru ofta tyckes ej den åsigten vilja göra sig gällande, att det uppkommande nya blott har att aflösa, att uttränga, ja att revolutionera det gamla, utan fästadt afseende å begges qvalitet: sålunda sträfvande att af konsten göra en modesak;

Men *uppbevarande* och *nydaning* heter den dubbla lag, hvilken hvarken låter tonkonstens hemliga skatter förmultna eller den nyskapade kraften hos menniskoanden borttyna.

V. Melodi och Harmoni.

(öfverskriften å vår uppsats) skola vi, med läsarens benägna tillåtelse, nästa gång något utförligare omhandla, enär dessa begge ju dock väsentligen äro tonkonstens A och O.

(Forts.)

*) Se härom vidare: *Emanuel Hwalgrens filosofiska system*, aktningsfullt omnämndt såväl i Tyskland som i Amerika.

Herman Johan Berens,

professor vid musikaliska akademiens konservatorium, riddare af vasaorden och ledamot af nämnda akademi, afled i söndags den 9:de dennes uti en ålder af 54 år.

Vi skola i nästa nummer egna den märklige mannen en enkel minnesruna.

Musik och Teater.

Mme Sinico-Campobello. Vi skulle kunnat fylla vårt blad ensam med alla de granna loford, hvarmed denna hitväntade sångerska och hennes man öfverhopats på sin segerfärd. Här tvänne prof:

Madame Sinico sjöng i går afton Margaretas rol, och ensamt hennes namn, så populärt och framför allt så betydande, var tillräckligt för att fylla salongen med musikvänner, hvilka mottogo henne på ett sätt, som ej lemnar minsta tvifvel öfrigt rörande den tjuskraft som denna konstnärinna utöfvar på londonerpubliken; Madame Sinico var vid en beundransvärd röstdisposition och sjöng hela operan igenom med detta behag och detta öfvervälde, som utmärker denna stora artist. I första scenen, då Margareta refuserade Fausts erbjudna arm, likasom i trädgårdsscenen, sjöng hon hänförande, och juvelarian framlyftades på ett så utsökt sätt, att den efter förnyade bifallsrop måste sjungas da capo; så hela operan igenom — en följd af hyllningsbetygelser åt denna artist, och hela salongens ofta upprepade handklappningar hafva bordt öfvertyga Madame Sinico att hon vunnit publikens sympati och beundran.

(*Standard*, londontidning.)

Den i går afton gifna representationen å italienska operan utgjordes af *Figaros bröllop.* Vi blefvo öfverraskade af M. Campobellos talang (grefve Almaviva). Naturen har rikligen slösat på M. Campobello alla de förmåner som betinga den artistiska framgången; han har en vacker röst, kostymerar sig med elegans och har en särdeles fördelaktig figur. Vi säga med ett ord, att Campobellos tolkning af denna rol helt enkelt var förtjusande.

(*The Glasgow Herald*).

Gustaf Wasa återuppfördes i onsdags å Kongl. stora teatern med ny och förträfflig rolbesättning samt afgjord framgång.

På tal om *svensk* opera af fosterländskt innehåll — och *Gustaf Wasa* är ju dock en sådan — erinra vi oss *Blenda* af P. A. Ölander. Från flera håll ha förfrågningar till oss framställts, om vi icke hade oss något bekant, hvarföre denna pjes icke nu på någon längre tid uppförts — en pjes som också, enligt vårt enfaldiga förmenande, både hvad ämnets anslående beskaffenhet och det rent musikaliska innehållet jemte dess användning beträffar, värdigt ställer sig vid sidan af Ivar Hallströms *Vikingarne*, ja till och med i orkestralt hänseende, t. ex. hvad första violinstämmans lyckade behandling angår, torde kunna tillerkännas ett visst beaktansvärdt företräde. Också anslogs publiken lifligt af verkets förtjenster, dess osökta naturliga skönhet.

Å de nämnde förfrågningarne äro vi dessvärre ej i tillfälle att kunna lemna något besked; men förmoda det Kongl. teaterdirektionen, som inom sitt sköte räknar flera för den inhemska konsten varmt nitälskande medlemmar, skall, utan allt för långa mellanskof, alltibland låta ifrågavarande tonverk visa sig på repertoaren. Ty att en komponist under vårt kalla luftstreck *någon gång* lyckas arbeta sig igenom motigheternas alla ismassor samt helskinnad återvända från *sin* upptäcktsresa — detta är dock en »Vegafärd», den der, om någon, förtjenar hjertligen firas.

Keyska sällskapet börjar pingstdagen sin sommarsejour på Djurgårdsteatern.

Koralvännernas möte.

Från en af landets utmärktaste musici och en af ofvannämnde mötes blifvande, säkerligen inflytelserikaste medlemmar, och hvars åsigter i kyrkosångsfrågan i hufvudsak ansluta sig till de förut af oss i denna tidning uttalade, hafva vi haft nöjet emottaga flerfaldiga oss särdeles bevågna skrifvelser och hvarur vi meddela följande:

»Det vore bra snällt om ni någon gång ville nämna koralvännernas möte, jag tror till och med att »Necken» skulle vinna derpå. Att professor Josephson beslutat nedlägga sitt mandat såsom koralbokens omarbetare, och att detta beslut hade vid mötestillfället skolat tillkännagifvas, eger Ni rätt meddela i bladet, enär J—n till minst tio personer skriftligen yttrat detta. Han var trött på det företaget — troligen hade han ock börjat inse, att han ej var detsamma fullt vuxen, och sålunda hedrar honom det beslut han fattat. — Troligen få vi vänta ännu ett tiotal år, innan »förslaget» blir fullfärdigt. Detta har hittills kostat staten inemot 3,000 kronor.»

Så långt den ärade brefskrifvaren. Vi äro glada att kunna härtill bifoga den säkerligen öfverallt kärkomna nyheten, att en af musikaliska akademiens mest framstående, frisinnade och artistiske ledamöter just i dagarne uppgjort en omfattande, på ny och vidgad basis fotad arbetsplan för koralarbetets tillfredsställande utförande och frågans lösning. Sagde plan, enskildt oss meddelad, och hvaråt vi måste skänka vår odelade sympati, förutsatt att dess utförande öfverlemnas i goda händer, kommer troligen att vid mötet framläggas och granskas. Vi önska att det blifvande mötets förhandlingar måtte lifvas af en sant konstnärlig anda: dess uppgift skall då i samma mån vidgas, dess mission blifva af omfattande betydelse för den andliga tonkonsten inom vårt fädernesland.

Från utlandet.

Af den för oss bekante Léo Delibes har i Paris nyss uppförts *Jean de Nivelle* opira comique i 3 akter, hvars text är af Godinet et Gille. Om denna pjes' innehåll skrifves:

Det är icke blott och bart för att undgå att bli hängd i en af grenarne i konung Ludvigs lustgård, som Jean de Montmorency undanstickande sig i Burgunds skogar under namn af Jean de Nivelle, tar till flykten då man ropar honom och slår döförat till för jagthornet, som hans fader låter smattra efter honom i hans envåldsherskares och husbondes namn. En rännsnara är lätt uthärdad, och det är icke det öfverhängande straffet, som gör honom till rebell: om han förirrar sig in på det burgundska området, så är det derföre att hans hjerta råkar vara fånget hos Arlette, den tjusande och blonda landttösen och hvars fängelse är för honom ljuft. Arlette älskas af Thibaut, son till la Simonne, en bonde som ångar af en behaglig ryssläderslukt och säljer åt hvar och en kärleksdrycker, som komma en att bli älskad, med undantag väl förståendes af hans son, som Arlette icke älskar. La Simonne har uppsnokat de begge älskandes hjertehemlighet, den om denne förälskade, falske herdes härkomst; hans tid skall komma, och hans försmådde son skall blifva hämnad.

Hvad båda dessa fanfarstötar midt i detta idylliska dufvosmak? Det är en krigssignal emellan konung Ludvig den elfte och hans gode kusin Karl af Burgund. Att inte svara när man ropas an för att fängslas, detta kan förklaras; att fly sin kos när man kallas till att slåss, det tyder på bristande prestige och man vet att under herden Jean de Nivelles vadmalströja klappar en hertig de Montmorency's stolta hjerta: hvadan också Jean visar sig för alla; han skall aftåga i spetsen för grefve de Charolais' bågskyttar. Arlette har redan funnit en fristad hos sin ädla beskyddarinna Diana de Beautreillis. Men Simonne's hämnd skall gå i fullbordan, ty den stackars flickan har upptäckt att den, som upptagit henne, också älskar den ädle herren, hvilken hon har älskat, som ringa och biltog och hvilken allt numera skiljer från henne. Ett mål för en högfärdig och skrytsam hofintrigörs åtgöranden, kommer Arlette, förrådd af Simonne, att se sig misstänkt af den man, som förlitat sig på hennes renhet, på hennes troskap och hvilken, efter det han dödat den, som han trodde vara sin rival, har lupit att söka döden i striden. Arlette besluter sig då att fly, irrande bland de kämpande, sökande efter om han, som var hennes högtälskade Jean, har fallit, blifvit sårad eller dödad. Om han lefver skall han erfara att Arlette städse varit värd hans kärlek, och hon skall undfly honom för alltid; om han är död, så skall hon dö.

Spendering på folket och ned med vapnen: herskarne ha omfamnat hvarandra. Kungen förlåter rebellen, Arlette förlåter den ångrande och den enda gunst som Jean de Montmorency begär, är att man låter honom hos sin älskade förblifva Jean Nivelle fråu svunna lyckliga dar.

Sådan är uppränningen till denne *Jean de Nivelle*, väl ock i hufvudsak till de pjeser af den mest berömda franska opéra-comique-repertoaren, som gjort lycka; åtskilliga episoder af en förstucken glädtighet, sådan den sammansmälter med den inhemska; goda, ordspråkslika toner genomskära den dramatiska handlingen, som förlöper midt under ett fältslag, levereradt, såsom genrens försigtighet det bjuder, bakom kulisserna. Något litet mindre förklaringar, beträffande sådant som med ringa möda låter gissa sig i första aktens samtal emellan Frankrikes envoyé och baron de Beautreillis, skulle bevinga en något senfärdig exposition; men en gång med foten i stigbygeln genomlöper libretton sin bana, friskt, hurtigt, och musikern, väl sadelfast, styr den hvartåt hans ingifvelse det vill, under pittoreska rytmer, allt i förening med en lummig välklang.

Partituret till *Jean de Nivelle* är en anrättning af smakligheter, som kan vålla någon missräkning för glupskheten hos den publik som tycker om stora stycken, men som skall välsmakligen njutas af de med stegrad aptit, med fint väderkorn försedde konstens läckergommar.

Efter ett berömmande omnämnande af särskildta musikstycken heter det vidare: Vi hafva trott oss böra gömma all vår entusiasm för det eldiga allegro, som slutar andra akten: *La gloire est là.* Se der en vacker sida musik, som måhända kunde rättfärdiga komponistens ärelystnad ifall de mest hängifna vännerna till hans talang skulle råda honom att icke flyga för högt och att förbli den eleganta och graciösa sångmö som dikterat *Kungen har sagt det, Coppelia* och *Sylvia.*

Till slut anföres: Verket är värdigt en kompositör som intagit sin plats i första ledet af denna unga franska skola, hvilken den mot vår nationella begåfning motspänstigaste utlänning upptar med acklamation.

Man vet att Roms syndikat hade låtit inbjuda Richard Wagner, för närvarande i Neapel, att komma och öfvervara en representation af *Lohengrin*, som bekant ett af hans vackraste stycken.

Här är brefvet, som maestron sändt till Emanuel Ruspoli som svar å hans inbjudan:

»Herr furste!

Då ni inbjuder mig att öfvervara föreställningen af *Lohengrin* i Rom gör ni mig en så stor ära, att jag erfar ett djupt behof ej mindre att för er uttrycka min tacksamhet, utan ock att för er framställa de hänsyn, förmedelst hvilka denna ära synes mig dubbelt dyrbar.

Publiciteten har, på tal om de helsoskäl som kommit mig att söka en tillflykt i Italien, icke underlåtit att underrätta äfven er, min herr furste, om den fullkomliga hvila, som är mig ålagd. Emellertid har ni, utan betraktande af den större eller mindre framgång som ert steg i thy fall skulle medföra, velat låta mig röna ett bevis på aktning samt gent emot mitt verk ådagalägga de känslor, dem ni hyser för konsten, som ock den sympati som det skönas fädernesland, Italien, egnar mitt land. Och för att ytterligare åskådliggöra de afsigter, som hedra i mig mitt land cch min konst, hade ni bestämt att vara eder tolk, signor Cossa, en skald, som jag kallar min vän, d. v. s. en den bäst egnade befullmägtige för denna idéella mission.

Värdigas herr furste tro, att jag vet till sitt värde uppskatta den ära ni gjort mig, och att det är en tvingande nödvändighet som afhåller mig från att antaga eder kärvänliga inbjudning. Emottag också dessa rader med samma välvilja som dikterat edert åtgörande och var öfvertygad om de känslor af utpräglad och hängifven högaktning, med hvilka jag har äran vara, min herr furste,

Eder tjenare
Richard Wagner.

Aïdas kompositör lemnade Paris redan i medio af förra månaden; afskedet mycket hjertligt. Stora operans kör består af 60 herrar och 40 damer. Hvar och en af dessa 100 personer hafva af Verdi erhållit ett exemplar af partituret till *Aïda*, med mästarens namnteckning.

Pariserkonservatoriets museum har blifvit riktadt med ett sällsynt föremål: den taktpinne med hvilken Verdi ledde första representionen af Aïda.

Hvarjehanda.

Det synes i allmänhet som om titelbladen å musikalier ofta vore intressantare än sjelfva styckenas innehåll. På titelbladen af några högst obetydliga Concertwalzer af *Gustav Satter* (»Les Belles de New-York») prunkar den stolta frågan: »*Hvem är Satter?*» och som svar står derunder: »Satter är otvifvelaktigt en af de största nu lefvande pianister. Satter stormar på pianot som ett brusande haf! Man kan nu fråga: Är detta allt? Svar: *Nej.* Satter sjunger äfven på pianot som en Arion. Han spelte den sjette af sina pianosonater. Jag frågade: »Hvar äro de andre?» Men då erhöll jag ett ganska tvärt svar, i det han sade: »Vet ni då inte att jag har försökt mig uti *alla* brancher. Jag har komponerat tre operor, fem symfonier, sex sonater, två qvintetter, fem trior, flera stråkqvartetter och öfver hundra solos för piano». »Nu sökte jag att utgrunda honom som *virtuos*, och frågade hvad han kunde spela allt för rara saker. Satter svarade temligen kallt: »»Jag spelar så der en hundra fugor af Bach och Hændel utantill, äfvensom *hvarje* annan god komposition från *Bach ända till våra dagar*»». *Detta är Satter* — värdaste publik.»

Så långt har då virtuosväsendets prostitution ändtligen hunnit, anmärker härvid en wiener-recensent.

Prenumeration å Necken

kan ske å alla postkontor, hos de fleste Herrar Bok- och musikhandlare samt äfven å de större tidningskontoren m. fl. ställen.

Inom hufvudstaden kan abonneras äfven genom att i biljett till Neckens expedition Urvädersgränd N:o 9 (Söder) tre trappor upp uppgifva sin adress, då tidningen gratis hemsändes och budet mot tryckt qvitto emottager prenumerationen.

***Pris:* helt år 5 kronor; 3 qvartal, 4 kr; halft år 3 kr.; ett qvartal 1,50 kr. postarvodet inberäknadt.**

***Nya prenumeranter* kunna ännu erhålla tidningen från årets början.**

Redaktionen.

ETT TAFFELPIANO
i godt stånd till billigt pris. Underrättelse fås af denna tidnings utgifvare, adress: Urvädersgränd N:o 9, tre trappor upp.

E. NORBERGS PIANOMAGASIN
ÅLANDSGATAN 24
Stort lager af **Tafflar, Pianinon** och **Flyglar** till olika, men billiga priser.
NORBERGS PIANOMAGASIN
ÅLANDSGATAN 24.